

ANAYASAL REFORM KANUNU 2005 – YARGI BAĞIMSIZLIĞINI KORUMANIN İNGİLİZ YOLU*

Prof. Dr. Diana WOODHOUSE**

Çeviren: Arş. Gör. Serkan YOLCU***

Anahtar Kelimeler: Birleşik Krallıkta yargı bağımsızlığı - *Lord Chancellor*'ın rolü - Anayasal Reform Kanunu 2005 - kurumsal özerkliğin yokluğu - yargı bağımsızlığını korumak - yargının hesap sorulabilirliği.

Giriş

Yargı bağımsızlığı geleneksel olarak, İngiltere'nin anayasal düzenlemelerinin temel bir özelliği ve hukuk devletinin önemli bir niteliği olarak tanımlanmaktadır; yargı bağımsızlığı bu kurumların ve yapıların üzerine oturduğu temel dayanaklardan biridir.¹ Öte yandan, bu kavram 2005 Anayasal Reform Kanunu [bundan sonra ARK olarak anılacaktır Ç.N.] kabul edilene kadar direkt kanuni bir tanıma nail olmamıştır.² Bu durumun açıklaması kısmen, yargı bağımsızlığının diğer anayasal ilkelerle birlikte hüküm altına alındığı yazılı bir anayasanın yokluğunda, kısmen parlamentonun egemen olduğu bir anayasal sistemde hâkimlerin oynadığı sınırlı rolde ve kısmen de bu kavramı çevreleyen –ki koruyucu bariyer olarak davranmıştır– gizemde yatar. Bu nedenle, örneğin hâkimlik teminatı ve mesleki ödenek ile ilgili olarak yargı bağımsızlığının önemini dolaylı yoldan tanıyan yasama tasarrufları mevcut iken³, yargı bağımsızlığının sağlanması genel olarak teamüllere, geleneksel kavrayışlara ve

** Oxford Brookes Üniversitesi hukuk profesörü ve eski rektör yardımcısı.

*** Araştırma Görevlisi, Uludağ Üniversitesi Hukuk Fakültesi, Anayasa Hukuku Anabilim Dalı.

¹ ALBERT V. DICEY, INTRODUCTION TO THE STUDY OF THE LAW OF THE CONSTITUTION (E.C.S. Wade ed., MacMillan 1959); Joseph Raz, *The Politics of the Rule of Law*, in JOSEPH RAZ, ETHICS IN THE PUBLIC DOMAIN: ESSAYS IN THE MORALITY OF LAW AND POLITICS (Clarendon Press 1994); TREVOR R.S. ALLAN, CONSTITUTIONAL JUSTICE: A LIBERAL THEORY OF THE RULE OF LAW (Oxford Univ. Press 2001).

² Justice (Northern Ireland) Act 2002, Bölüm 26, § 1'de şu şekilde doğrudan bir tanım vardır: "Adli idareye ilişkin sorumlulukları olanlar süregelen yargı bağımsızlığını korumak zorundadır".

³ Act of Settlement, 1701, 12 & 13 Will. 3, c. 2 (U.K.); Courts Act, 1971, c. 23 (Eng.); Supreme Court Act, 1981, c. 54, §§ 11(3) & 12 (Eng.).

yürütmeye ve gerektiği zaman ve halde yargıya ait sorumlulukların kombinasyonunun onu yargı bağımsızlığının ideal koruyucusu kıldığı kabul edilen *Lord Chancellor*'a dayandırılmaktadır.⁴

1. Lord Chancellor'ın Rolü

Yirminci yüzyılın son on yılındaki bazı gelişmeler, *Lord Chancellor*'ın yargı bağımsızlığını korumadaki etkinliği ve daha genel olarak bu bağımsızlığı güvence altına almak için nelerin gerekli olduğu hakkında birtakım sorunlar ortaya çıkarmıştır. Bu gelişmeler arasında dikkate değer olanlar şunlardır: yargısal denetimin yayılması; Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi (AİHS)'nin 1998 İnsan Hakları Kanunu ile birlikte Birleşik Krallık hukukunun bir parçası haline gelmesi ve evrensel haklar müzakeresinin gelişmesi. Bu etmenler yargıçların siyasi arenada üstlendikleri rolü çoğaltmış, hukuk ve siyaset arasındaki sınırı daha bulanık hale getirmiş, modern bir parlamenter demokraside yargının işlevi hakkındaki tartışmayı diriltmiş ve kamuoyunda yargı erki ve devletin diğer erkleri arasında tansiyona yol açmıştır. AİHS m.6/1 ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM)'nin bu madde hakkında ortaya koyduğu içtihat, yargıçların yalnızca bağımsız olmasını değil fakat böyle görülmesi gerektiğine ve böylelikle en yüksek mahkeme olan parlamentonun yüksek kanadındaki Lordlar Kamarası Temyiz Komitesinin kendine özgü konumuna dikkatleri çekmiştir.⁵

AİHS m.6/1 *Lord Chancellor*'ın yargıya ve yürütmeye ilişkin olarak birlikte icra ettiği süregelen sorumlulukları üzerinde daha da şüphe uyandırmıştır. *Lord Chancellor*'a ait bu sorumluluklar çeşitli işlevleri içermekteydi: Kabindeki bir bakan olmak; devlet idaresinin mahkemeler ve yargıya ilişkin atamalardan sorumlu biriminin başındaki kişi olmak; görev aldığı bir yargıç olarak Lordlar Kamarası Temyiz Komitesi ve Özel Konsey Yargısal Komitesine

⁴ *Lord Chancellor*'ın rolü konusunda bir tartışma için bkz. DIANA WOODHOUSE, THE OFFICE OF LORD CHANCELLOR (Hart 2001).

⁵ Madde 6/1 bağımsız bir mahkeme tarafından adil yargılanma hakkını düzenlemektedir. AİHM tarafından bu, mahkemenin sadece görünürde bağımsız olması değil aynı zamanda fiilen gerçekten bağımsız olması gerektiği şeklinde yorumlanmıştır: bkz. McGonnell v. U.K., [2000] AİHM 28488/95. Bu şart yasama ve yargı fonksiyonlarının birbirine karıştığı durumda zorunlu olmayabilir: Procola v. Luxembourg, [1995] AİHM -27/1994.

başkanlık etmek; yargının ve yargı bağımsızlığının başındaki idareci olmak ve Lordlar Kamarasının yasama fonksiyonuna başkanlık etmek. Yirminci yüzyılın çoğunluğunda bu farklı görevlerin birbirine karışmış (iç içe geçmiş) olması çelişkili bir durum olarak görülmemiştir çünkü kısmen de olsa yargısal işlevlerin diğerlerinden önde geldiği, onlara hükmettiği görülmüştür. Bununla birlikte, şurası apaçık bellidir ki son birkaç on yıl süresince sadece *Lord Chancellor*'ın yürütmeye ilişkin sorumlulukları önemli ölçüde artmakla kalmamış, aynı zamanda bu makamın önemi yargısal olmaktan uzaklaşıp siyasi alana doğru yer değiştirmiştir. Keza bu, 1997'den 2003 yılına kadar *Lord Chancellor*lık yapmış olan Lord Irvine'ın hükümette merkezi bir rol üstlenmesi dolayısıyla, *Lord Chancellor*ların yargıçlık işlevinin AİHS m.6/1 kapsamında hukuka uygunluğu ve yargı bağımsızlığını koruma sorumluluklarının anayasallığı ve etkililiği hakkında sorunlar ortaya çıkması ile onaylanmıştır.

Hükümetin istişare raporuna göre “yargı ve devletin diğer erkleri arasındaki ilişkiyi yeniden belirlemek ve bu ilişkiyi modern bir seviyeye yerleştirmek”⁶ amacıyla olan ARK, bu gelişmelere kısmen bir cevap niteliğindedir. Bu Kanun, Lordlar Kamarası Temyiz Komitesinin ve Galler, K.İrlanda ve İskoçya parlamentolarına devredilmiş yetkilere ilişkin olarak da Özel Konseyin yargı yetkisini kendi üzerine alan bir Birleşik Krallık Yüksek Mahkemesi kuruyor ve en yüksek yargıçlar konumunda olan Lordlar Kamarası yargıçlarının [*Law Lords*=Hukuk Lordları] Lordlar Kamarasının yasama meclisinde yer alma hakkını ortadan kaldırıyor. Aynı zamanda kanun *Lord Chancellor* makamını yeniden düzenlemektedir. Bundan böyle *Lord Chancellor* artık yargıçlık görevi ifa etmeyecek ya da yargı erkinin başındaki kişi olma rolünü üstlenmeyecektir; zira bu sorumluluk bunda sonra *Lord Chief Justice*'a geçmektedir. Yargısal Atamalar Komisyonunun kurulması *Lord Chancellor*'ın rolünü komisyonun tavsiye kararlarını kabul veya istisnaen reddetmesiyle sınırlamakta, buna ilaveten *Lord Chancellor*'ın bir hükümet birimini idare etmekle alakalı görevlerini, her ne kadar biri yargı ve mahkemelerin

⁶ DEPARTMENT FOR CONSTITUTIONAL AFFAIRS, CONSTITUTIONAL REFORM: A SUPREME COURT FOR THE UNITED KINGDOM, July 2003, CP11/03, paragraf 1.

sorumluluğunu içerse de, yürütmeye veya siyasi işlevleriyle sınırlamaktadır. Bunu yanında Kanun, *Lord Chancellor*'ın hukukçu olması zorunluluğunu ortadan kaldırmakta ve sadece Lordlar Kamarası üyelerinin değil, Avam Kamarasında yer alan ve hesap sorulabilir olan politikacıların da *Lord Chancellor* seçilebilmesine olanak sağlamaktadır. Dolayısıyla *Lord Chancellor*lık makamının önemi, yargısal sorumluluklardan ziyade daha çok siyasi sorumluluklara doğru kaymaktadır.

ARK hükümetteki bütün bakanlara yargı bağımsızlığını sağlamada genel bir sorumluluk yüklemekle birlikte, *Lord Chancellor*'ın yargı bağımsızlığını korumak konusunda özel bir yükümlülüğünü tesis etmektedir. Kanunun birinci maddesi “hâlihazırdaki yargı bağımsızlığının garanti altına alınmasını” düzenlemektedir. Birinci maddeye göre:

(1) Tacin Bakanları ve yargıyla veyahut adli idare ile alakalı konularda sorumluluğu olan herkes süregelen yargı bağımsızlığını muhafaza etmek zorundadır.

152 (2) Aşağıdaki özel görevler bu bağımsızlığı korumak amacıyla koyulmuştur.

(3) Tacin Bakanları herhangi bir özel yol ile bir yargı organının kararını etkilemeye çalışmamalıdır.

(4) *Lord Chancellor*,

a. yargı bağımsızlığını korumak için gerekenleri,

b. yargı organının işlevini sürdürebilmesi için gereken desteğe yönelik ihtiyacını,

c. yargıyla ya da adli idareyle alakalı konularda kamu yararının bu konuları etkileyebilecek kararlarda düzgün temsil edilmesi ihtiyacını göz önünde tutmalıdır.

Bu hüküm çeşitli ilginç soruları akla getirmektedir, şöyle ki: *Lord Chancellor*'ın tam olarak neyi koruması gerekmektedir? Bu sorunun açık cevabı kanunun 1. maddesinde belirtildiği üzere “yargı bağımsızlığı”dır. Ancak bu hükme ilişkin cevabı belli olmayan sorular da vardır: Bu ifade, yargı bağımsızlığı, ne anlama gelmektedir? *Lord Chancellor*'ın yargı bağımsızlığını hangi

baskılardan koruması gerekmektedir? Bunu nasıl gerçekleştirmesi beklenmektedir? Bu kanuni sorumluluğu bakanlara ve özel olarak *Lord Chancellor*'a vermek yargı bağımsızlığını korumak için etkili bir yol mudur yoksa diğer başka yollar da var mıdır?

2. Yargı Bağımsızlığının Anlamı ve Şartları

Modern demokratik toplumların çoğunda yargı bağımsızlığı ihtiyacı anayasayla kabul edilmiş olma eğilimindedir ve yargı bağımsızlığı terimi, sanki bu terimin anlamı ve şartları hakkında bir uzlaşma varmış gibi kullanılır. Çoğunluğun üzerinde uzlaştığı görüşe göre yargı bağımsızlığının amacı yargıçların şu iki fonksiyonlarını yerine getirebilmelerinin sağlanmasıdır: (a) vatandaşları iktidarın keyfi güç kullanımına karşı korumak ve (b) bireylerin birbirleriyle ve devlet ile aralarındaki uyuşmazlıkları tarafsızca çözümlenmek. Buna rağmen vurgulamada gene de farklılıklar vardır. Yargıçların anayasallık denetimi görevini üstlendiği ülkelerde, yargı bağımsızlığının birincil önemi hükümetin yasama işlemlerinin anayasaya uygunluğunun sağlanmasında yatabilir. Birleşik Krallıkta ise mahkemelerin işlevsel bağımsızlığı; hukuk devletini muhafaza etmek, daha yakın zamanlara gelindiğinde insan haklarını korumak ve “şartlar ne olursa olsun yargıcın çözmesi için önüne gelen her davada tarafsızlığını koruması”⁷ noktalarında odaklanmaktadır. Herhangi bir belirli bakış açısına bakmaksızın; yargı bağımsızlığı yargıçların kendileri için bir ayrıcalık olarak üzerinde hak iddia edebilecekleri bir şey değildir⁸; daha ziyade yargı bağımsızlığı “toplumun ve bireyin bir hakkı ve yargı erki ve yargıçların ise bir görevidir.”⁹ Böylesi bir yargı bağımsızlığı, bireylerin davalardaki menfaatlerine hizmet etmenin yanında, kamuoyunun adalet sistemi ve devlet yönetimine duyduğu güveni sürdürmek gibi daha büyük bir amaca da hizmet etmektedir. Bu nedenle yargı bağımsızlığının kendisi bizatihi bir amaç olmaktan ziyade, anayasal değeri ile birlikte çeşitli amaçlar uğruna bir vasıta olarak görülebilir.

⁷ Lord Hope of Craighead, *Judicial Independence*, [2002] S.L.T. 105.

⁸ JUDGES COUNCIL FOR ENGLAND AND WALES, GUIDE TO JUDICIAL CONDUCT, 2004, paragraf 2.1.

⁹ Mrs. Justice Susan Denham, Justice Supreme Court of Ireland, *The Diamond in a Democracy: An Independent, Accountable Judiciary*, 5 THE JUD. REV. 31 (2001); ayrıca bkz. Chief Justice Gleeson, *Public Confidence in the Judiciary*, 14.7 JUD. OFFICERS' BULL. 50 (2002).

Bundan şu ortaya çıkmaktadır ki, yargı bağımsızlığının anlamı ve koşulları uygulandığı yer ve zamana göre değişecektir.¹⁰ Büyük farklılıklar, yargının genel durumundaki değişmelere bağlı olarak belirecektir. Örneğin, yargıcın bir davayı çözümlediği ve içtihadı uygun olarak hukuku uyguladığı bir ilk derece mahkemesi ile yeni Yüksek Mahkemenin yapacağı şekilde yargıcın kamu düzenine ilişkin sorunları çözümlendiği ve bağlayıcı içtihat yarattığı bir yüksek temyiz mahkemesi arasında olduğu gibi. Aynı zamanda hukuk mahkemeleri ile ceza mahkemeleri arasında da farklılıklar vardır, zira ceza mahkemelerinin en yüksek derecede yargı bağımsızlığı ile donatılmış olduğu kabul edilir. Öte yandan yargı bağımsızlığının anlamı, yaygın olan hukuk kültürüne göre de değişecektir. Herkesin altına imzasını atacağı bir ideal model olmadığı için, “yargı bağımsızlığının belirli bir ülkede belirli bir zaman diliminde ne anlama geldiğini belirlemek onun işlediği tarihi ve siyasi kapsam üzerinde dikkatle durulmasını gerektirir.”¹¹

Günümüzde Birleşik Krallıktaki durum elli yıl öncesindekinden çok farklıdır ve ARK ile daha da değiştirilmiştir. Kanunun metni hakkında ortaya konulan tartışma, yargıçların rolü ve devletin diğer erkleri ile olan ilişkilerine ilişkin bir uzlaşmanın eksik olduğunu göstermektedir ki bunlar ne kadar ve ne çeşit bir yargı bağımsızlığına ihtiyaç olduğuna karar veren ve yargı bağımsızlığının korunması için uygun olan mekanizmaları bilgilendiren etkenlerdir. Bu geçmişine karşın, herhangi bir diğer anayasal veya yasal düzenlemede de olmadığı gibi, ARK'nın yargı bağımsızlığının bir tanımını içermemesi şaşırtıcı değildir. Kanunun politikacıların yargıçların belli kararlarına müdahale etmekten veya onları (nüfuzları ile) etkilemekten korumaya çalışan 1. maddesine göre, hüküm veren bir yargıcın sahip olduğu bağımsızlığın seviyesi apaçık belli olmamasına ve bu yüzden de yoruma ve tartışmaya açık olmasına rağmen -ki bu durum hiç şaşırtıcı

¹⁰ Tartışma için bkz. JUDICIAL INDEPENDENCE IN THE AGE OF DEMOCRACY: CRITICAL PERSPECTIVES FROM AROUND THE WORLD (Peter H. Russell & David M. O'Brien eds., Univ. Va. Press 2001); JUDICIAL INDEPENDENCE AT THE CROSSROADS: AN INTERDISCIPLINARY APPROACH (Stephen B. Burbank & Bruce Friedman eds., Sage 2002).

¹¹ John Bell, *Judicial Cultures and Judicial Independence*, 4 CAMBRIDGE Y.B. EUR. LEGAL STUD. 47, 60 (2001).

değildir- bu koruma aslında bir davayı görmekte olan yargıca yüklenmiştir.

Şurası açıktır ki ARK, yargı bağımsızlığının kurumsal özerkliğe ihtiyacı olduğu görüşünü desteklememektedir. Yeni Yüksek Mahkeme, İngiltere ve Galler'deki diğer bütün mahkemeler gibi, hem mali kaynağı açısından hem de insan kaynakları, malvarlığı yönetimi ve bilgi teknolojilerini de içeren bütün idari destek ve hizmetler açısından Anayasal İşler Bakanlığına bağlıdır*. Bu durum, -her ne kadar bütçe açısından hükümete bağlı olsa da- kendi idaresine sahip ve bu (bir önceki paragrafta sayılan Ç.N.) fonksiyonları kendisi yürüten Avustralya Yüksek Mahkemesi örneği ile çelişmektedir.¹² Bu yüzden tahsis edilen kaynakların sınırları kapsamında Avustralya Yüksek Mahkemesi, Birleşik Krallık'ın yeni Yüksek Mahkemesinin amaçladığından daha fazla özerkliğe sahiptir. ARK adli yönetime ilişkin işlerde yeterli bütçe ve hukuki müzakereye ihtiyacını hüküm altına almaktadır ve yeni olarak, bu konulardaki hukuki endişelerin *Lord Chief Justice* tarafından Parlamente'ye rapor edilmesini sağlamaktadır; bununla birlikte ARK'nın sunduğu yargı bağımsızlığı modeli, özellikle Avustralya örneğinde olduğu gibi diğer hukuk sistemleri ile karşılaştırıldığında daha sınırlıdır.

3. Yargı Bağımsızlığını Korumak

ARK, nelerin yargı bağımsızlığına bir tehdit oluşturduğu ya da böylesi bir tehdiye karşı nasıl bir savunma yapılacağı hakkında da sessiz kalmaktadır. Yargıçları, en belirgin olarak atanmaya, görev süresine ve ücrete ilişkin hükümlere yönelik potansiyel tehlikeli baskılardan korumak amacıyla genel olarak kabul edilmiş çeşitli tedbirler vardır¹³

* Bu makale yayınlandıktan sonra 2007 yılında İngiltere'de Anayasal İşler Bakanlığı kaldırılmış ve onun yerine "Adalet Bakanlığı (*Ministry of Justice*)" kurulmuştur. Dolayısıyla Anayasal İşler Bakanlığı sadece 2003-2007 yılları arasında var olmuştur. Bu nedenle bu makalede Anayasal İşler Bakanlığına ve bu bakanlığın başındaki bakana (Anayasa İşleri Bakanı=*Secretary of State for Constitutional Affairs*) yapılan atıflar günümüzde Adalet Bakanlığı ve Adalet Bakanı (*Secretary of State for Justice*) için geçerlidir.

¹² High Court of Australia Act, 1979, c. 137, § 17.

¹³ Ayrıntılar için bkz. Shimon Shetreet, *Judicial Independence: New Conceptual Dimensions and Contemporary Challenges*, in *JUDICIAL INDEPENDENCE: THE CONTEMPORARY DEBATE* 611-652 (Shimon Shetreet&Jules Deschenes eds., Martinus Nijhoff 1985).

ki bunlar başka yerlerde olduğu gibi İngiltere’de de kanunla temin edilmiştir.¹⁴

Bununla birlikte Birleşik Krallıkta, yürütme ve yargı arasındaki sınırın güvenliğini sağlayan ve yargıçların harici faaliyetlerini düzenleyenler de dâhil olmak üzere, yargı bağımsızlığına ilişkin güvencelerin çoğu pozitif hukuk hükümleri ve icrai kanunlardan ziyade geleneklere, teamüllere ve öğütlere dayanmaktadır. Bu yüzden bu korumalar, çeşitli siyasi, geleneksel ve hukuki kültürler karşısında bir amaç birliği ve ortak değerlere bağlıdır. Bu amaç birliğinin var olduğunu kabul edersek, bu tür mekanizmalar yargı bağımsızlığını korumakta şekli yapılarından daha etkili olabilir ve geçmişte durum böyle olmuştur. Ancak devlet yönetimindeki gelişmeler ortak değerlere katkıda bulunan ilişkilerin değiştiği anlamına gelmektedir. Bu gelişmeler arasında şunlar sayılabilir: Kamu yönetimine ve verimliliğe verilen önem, yargının rolünü ve odak noktasında meydana gelen ve yargıyı daha dışa dönük yapan değişimler ve kamu güvenindeki azalmayla ilgili kamuoyunun artan beklentileri. Artık bundan böyle amaç birliğinin var olduğu varsayılmaz. Bu, 1980’lerin sonlarında yüksek yargıçların, *Lord Chancellor*’ın reform planlarına açıkça karşı çıkmalarıyla ve daha yakın zamanlara gelindiğinde Anayasal Reform Tasarısının ilk halinde teklif edildiği şekilde *Lord Chancellor*’ın kendi makamını feshetmek istemesine karşı olduklarını hiç çekinmeden açıkça dile getirmeleriyle apaçık meydana çıkmıştır.¹⁵ *Lord Chancellor*lar, kendi düşüncelerine göre mahkemelerin 1998 İnsan Hakları Kanununu yorumlarken takındıkları tutumu endişe verici bulduğunu açıklamış ve yargıçları kendi kendilerini sınırlamaya davet etmiştir.¹⁶

Geleneksek olarak, yargı organının başı ve hükümetin yargıçlar ve mahkemelerden sorumlu olan önemli bir bakanı olarak *Lord Chancellor*, hem yargı ve siyasiler arasında bir bağlantı hem de yargıçların ve onların bağımsızlıklarının bir koruyucusu olarak görülmüştür. Bu korumanın iki şekli vardır. Birincisi genel olandır ve kabinenin sınırları ve gizliliği çerçevesinde uygulanır ve iktidarın

¹⁴ The Act of Settlement, 1701, 12 & 13 Will. 3, c. 2 (U.K.), the Courts Act, 1971, c. 23 (Eng.) and the Supreme Court Act, 1981, c. 54, §§ 11(3) & 12 (Eng.).

¹⁵ Anayasal Reform Tasarısı, 2004, H.L. Bill [30] (Part 1) (Gr. Brit.).

¹⁶ ROBERT STEVENS, THE ENGLISH JUDGES: THEIR ROLE IN A CHANGING CONSTITUTION 45-88 (Hart 2002).

hukuk devletini ya da adaletin işleyişini temelinden sarsacak nitelikte yasama faaliyetlerini veya bu amaçla gücünü kullanmasını engellemeye çalışmaktadır. İkincisi daha özel bir korumadır ve buna göre *Lord Chancellor*'ın, kararları ve doğrulukları kamuoyunun -ki buna kabinenin diğer bakanları da dâhildir- adil olmayan ve ölçsüz eleştirilerine maruz kalan yargıçları bunlara karşı savunması gerekmektedir. Birinci koruma şekli *Lord Chancellor*ların ikna yeteneği ile birlikte nail oldukları saygınlığa, kabinedeki diğer meslektaşları ile olan ilişkilerine ve başbakan tarafından kendilerine hem kabine görüşmelerinde hem de önemli kabine komitelerindeki yetkilerde verilen şansın derecesine bağlıdır. İkinci koruma şekli, *Lord Chancellor*ların diğer meslektaşları ile arasını açabilecek ve kabinedeki işlerini daha zor hale getirebilecek nitelikteki bir kamusal korumayı üstlenmenin hikmeti ve uygunluğu ile ilgili olarak en iyi kararları vermesini zorunlu kılmaktadır.

Lord Chancellor'ın koruyucu rolü çoğunlukla övülürken, özellikle son yirmi yıldır yargıçlar ve hukukçular tarafından belirli aralıklarla *Lord Chancellor*'ın bu rolünü her daim etkili olarak yerine getirmediğine ilişkin şikâyetler olmuştur. *Lord Chancellor*ların, hükümetin paranın verimliliği ve değerine ilişkin vaatlerini yürürlüğe koyan politikalarına verdikleri destek ve bu politikaların hayata geçirilmesi, onların yargıçları ve adli teşkilatı müdahaleden korumaktan ziyade, bu müdahalenin bir tarafı haline geldikleri yönünde suçlamalar yapılmasına yol açtı. Bu tür iddiaların örneğin, *Lord Chancellor* Lord Mackay'ın hukuk mahkemeleri ve hukukçuluk mesleğini yeniden düzenlemeye uğraştığı zamanlarda ortaya atılmıştı ve bir yandan yargıçların kendi kişisel çıkarlarını en az yargı bağımsızlığı kadar düşündükleri yönünde tartışmalar yapılırken, *Lord Chancellor*'ın yargıçları korumak için yeteneği ve hatta istekliliği üzerine şüphe uyandırıldı.¹⁷ Benzer bir kuşku *Lord Chancellor*ların yargıçları siyasi eleştirilerden korumak için ne kadar hazır olduğu hakkında da yapılmıştır. 1990'lerde basın ve Muhafazakâr içişleri bakanı Michael Howard tarafından birtakım yargı kararları ve hatta daha da tartışma

¹⁷ Örneğin bkz. Sir Nicolas Browne Wilkinson, *The Independence of the Judiciary in the 1980s*, PUB. L. 44-57(1988).

yaratacak şekilde bu kararları veren yargıçlar hakkında yapılan sert saldırılara karşı *Lord Chancellor* Lord Mackay tarafından herhangi bir resmi cevap verilmedi. Aynı şekilde onun halefi Lord Irvine da yirmi birinci yüzyılın ilk yıllarında, İşçi Partili içişleri bakanı David Blunkett'in münferit yargıçlar hakkında yaptığı benzer saldırılar karşısında sessizliği korudu. Lord Irvine sonradan içişleri bakanının davranışını tasvip etmediğini açıkladı ama onun bir meclis araştırma kurulu toplantısında dile getirdiği ve medyada çok az yer bulan bu yorumları, hiç de yargıçlar için yüksek düzeyde bir korumaya eşit değildi.¹⁸

*Lord Chancellor*ların bir sorunu şudur: kabinenin kolektif sorumluluğu geleneği, bakanların aralarındaki herhangi bir uyuşmazlığı kabine içinde ve gizliliğinde çözmelerini gerektirmekte ve bu nedenle birleşik bir cephe oluşturmalarını zorunlu kılmaktadır. Bu durum, bakanların kamuoyu önünde hükümetin politikalarının veya diğer bakanların aleyhinde konuşmalarını zorlaştırmaktadır.¹⁹ Bu yüzden her türlü savunma perde arkasından idare edilmelidir. Bu, makam sahiplerinin savunduğu gibi, açık bir yüzleşmeden daha etkilidir.²⁰ Bununla birlikte, kabine toplantılarındaki görüşmeler üzerine teamüllerin getirdiği gizlilik perdesi şu anlama gelmektedir: Bu etkinlik (verimlilik) kamuoyunun politikacılara olan güvensizliği ve *Lord Chancellor* makamının giderek artan siyasi niteliği göz önünde tutulursa tatmin etmez hale gelen bir duruma güvenilmesini zorunlu kılmaktadır. Eğer kamunun yargıçların yeterliliği, dürüstlüğü ve tarafsızlığına olan güveninin korumasının sağlanması için yargı erkini kamuoyundan gelen eleştirilere karşı korunması gerekiyorsa, o zaman bu korumanın açık olarak (aleni) yapılması mantıklıdır.

Buna bağlı olarak *Lord Chancellor*'ın yargı bağımsızlığını adli makamların yönetimine müdahale eden iktidar politikalarına veya siyasi eleştirilere karşı korumadaki istek ve yeteneği açısından yakın tarih çok da ikna edici değildir. Bu böyle olmasaydı bile, *Lord Chancellor*'ın sorumluluklarında köklü değişiklikler getiren ARK reformları, *Lord Chancellor* makamının bu görev için uygunluğu

¹⁸ Stevens, yukarıda dipnot 16.

¹⁹ Bkz. Lord Steyn, *The Case for a Supreme Court*, 118 L.Q.R. 382 (2002).

²⁰ Örneğin bkz. LORD IRVINE, SELECT COMMITTEE FOR LORD CHANCELLOR'S DEPARTMENT, MINUTES OF EVIDENCE, 2003, H.C. 611-1, q. 29.

üzerinde kuşku uyandırmıştır. Çünkü *Lord Chancellor* makamında yaralan kişi artık bir hukukçu olmak zorunda değildir, seçilmiş bir siyasetçi olabilir ve geçmişte yargıya bir bağlılık ve aralarında bir empati meydana getiren sorumluluklara sahip olmayacaktır. Yargıçlar ile *Lord Chancellor* arasındaki ilişki kaçınılmaz olarak değişecektir. Diğer bakanlarla karşılaştırıldığında, *Lord Chancellor*'ı yargı bağımsızlığından sorumlu olmaya uygun tek bakan yapmak için unvan ve gelenekten başka hiçbir şey olmayacaktır ki en başında hükümet kanun tasarısında *Lord Chancellor*'ı bir 'anayasa işleri bakanı' ile değiştirmeyi teklif ettiğinde²¹, daha sonradan '*Lord Chief Justice*' olan Lord Woolf ve Muhafazakâr Parti tarafından buna şiddetle karşı çıkılmıştı. Her halükarda bu unvan, yargı bağımsızlığına etkili bir korunma sağlayamaz.

ARK yargı bağımsızlığını korumak için nelerin gerektiği konusunda sessiz kalmaktadır ancak kanun tasarısı üzerinde (Parlamentoda) yapılan görüşmeler esnasında parlamentodaki tartışmalarda, *Lord Chancellor*'ın daha önceki sorumluluklarının aynısına sahip olmasının ve fakat bunun basit bir geleneksel sorumluluktan ziyade kanunla öngörülmuş bir sorumluluk haline gelmesinin öngörüldüğü görülmektedir.²² Durumun böyle olmadığı önemli bir husus şudur ki hem bir kabine bakanı hem de yargının başı olarak, *Lord Chancellor* yargı bağımsızlığını politikacılar tarafından olduğu kadar yargıçların kendilerinden kaynaklanacak baskılardan da korumak zorundadır. Bu amaçla *Lord Chancellor* geçmişte yargıçların dışarıya olan ilgileri ve faaliyetleri hakkında onlara rehberlik etti, aşırı aktivizmin sonuçları hakkında onları uyardı ve adli yönetimde hata yaptıklarında onları sert şekilde ve aleni olarak eleştirdi. Şimdi bu sorumluluklar *Lord Chief Justice*'a geçiyor ve bunların yerine getirilmesi *Lord Chancellor*'a bazen danışmayı gerektirebilir ise de, *Lord Chancellor*'ın sorumluluklarının esas olarak hükümet politikaları ve politik eleştiri gibi siyasi bir kaynaktan gelen tehditlere karşı yargı bağımsızlığını korumak ile sınırlı kalacağı görülmektedir.

Kanun kabul edildiğine Lord Woolf, bu kanunun hükümlerinin şu anlama geldiğine işaret etti:

²¹ Anayasal Reform Tasarısı, yukarıda dipnot 15.

²² 667 PARL. DEB., H.L., (6th ser.) (2004) 742-770.

“gelecekteki yargı bağımsızlığı şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla güvende olacaktır. Bu bağımsızlık, geçmişte olduğu gibi, gelecekte atına binmeye ve yargıyı kurtarmak için sürmeye hazır insanıyetli bir *Lord Chancellor* ya da Başbakan olması umuduna bağlı olmayacaktır.”²³

Başbakanlar bir yana, *Lord Chancellor*'ın kurtarmak için atını sürmesini kanıtı yukarıda işaret edildiği üzere yetersizdir ve eğer son hukukçu *Lord Chancellor*ların bu anlamda özel olarak etkili olmadığı görüldüğü da göz önüne alınırsa, bu mevkiin gelecekteki sahipleri neden daha iyisini yapsınlar ki?

ARK, bir kişinin “yeterli tecrübeye sahip olduğu Başbakan tarafından görülmedikçe o kişinin *Lord Chancellor* olarak atanamayacağını”²⁴ şart koşan hükümler içermektedir. Bununla birlikte bu, başbakanların herkim olursa olsun bu makama gelmesinden hoşnut olacakları kişiyi seçmelerini engeller gibi değildir, zira başbakanın tercih edeceği tecrübe türü çok çeşitlidir ve daha önce bakanlık görevi yapmış kişiler ile birlikte her zaman her yerde mevcut olan “Başbakanın ilgili gördüğü diğer deneyim”²⁵leri de kapsamaktadır. Bundan çıkan sonuç şudur ki, artık *Lord Chancellor*lar daha çok hukuki tecrübeleri ya da mesleğindeki itibarları için değil; daha ziyade siyasi nedenlerle atanmış hukukçu olmayanlar ve politikacılar olacaktır. Öyleyse, onlar için yargı bağımsızlığının çıkarlarını kendi partilerinininkinin üzerinde tutmak seleflerine oranla çok daha zor olacaktır, özellikle de diğer bir kabine bakanı ile karşı karşıya gelmek veya bir hükümet politikasına kamuoyu önünde muhalefet etmek zorunda kaldıkları ve bakanlık kariyerlerini tehlike altına atan bir hareket tarzı olan durumlarda. Bir yorumcunun belirttiği gibi, *Lord Chancellor*lar eşit ölçüde siyasi “yandaş” ve siyaseten “tarafsız” olamazlar.²⁶ Terazinin kefeleri daima ya birinin ya da diğerinin yönünde eğilecektir ve *Lord Chancellor* reformu bunun çok güçlü bir şekilde, siyasi model, (bir görüşün taraftarı olan Ç.N.) yandaşlara doğru olacağını ortaya koymaktadır.

²³ *Id.* s. 758.

²⁴ Anayasal Reform Kanunu, 2005, b. 5, §2 (U.K.).

²⁵ Başbakanın değerlendirebileceği diğer deneyim türleri şunlardan ibarettir: Bakanlık, Avam Kamarası veya Lordlar Kamarası üyeliği, nitelikli bir uygulayıcı veya bir üniversite öğretim üyesi (Constitutional Reform Act, 2005, § 2).

²⁶ Andrew Leigh, *The Successful Attorney General: An Oxymoron?* 73(2) AUSTL. L. J. 91 (1999).

Bu durum, *Lord Chancellor*ların yargı bağımsızlığını koruma sorumluluklarını reddedebileceği anlamına gelmemektedir. *Lord Chancellor*lar sadece kanuni bir yükümlülüğe sahip olmayacaklar fakat “hukuk devletine saygı göstermek, yargının bağımsızlığını savunmak ve sorumlu olduğu mahkemelerin yeterli ve etkili desteği için gerekli kaynaklara ilişkin hükümleri garanti altına alma görevini yerine getirmek” için yeni bir yeminle de bağlı olacaklar.²⁷ Bununla birlikte hukuk devletine saygı duymak için nelerin gerekli olduğu ve etkililik ve yeterlilik için neye ihtiyaç olduğu, saha önce görüldüğü gibi, hâkimlerin düşündüklerinden farklı olabilir.²⁸ Bu durum iş yargı bağımsızlığını ne zaman korunmaya ihtiyacı olduğuna karar vermeye geldiğinde de doğru olabilir. *Lord Chancellor*’ın bunu yapmak için şimdi kanuni bir sorumluluğu olduğu gerçeği bu pozisyonu değiştirmeyecektir.

Bu bakımdan, Avustralya’da *attorney general** ile yüksek hâkimler arasında cereyan eden ve sonrasında 1996’da *Wik Peoples* davasında²⁹ tartışmaya yol açan kararın verildiği ihtilaf bilhassa ilgilidir. Yüksek Mahkeme aborjinlerin toprak hakları lehine hüküm vermiş ve bu, kamuoyunda karara katılan hâkimler aleyhinde önemli siyasetçiler tarafından saldırılar yapılmasına yol açmıştı ki bu durumu hâkimler yargı bağımsızlığına bir müdahale olarak tanımlamıştı. Bilhassa İngiliz *Lord Chancellor*’ının yokluğunda, yargı bağımsızlığını koruma yükümlülüğü *convention** uyarınca *attorney general*a düşmektedir ki şu anda bu kişi Darly Williams’dır. Ancak Williams sessiz kalmıştı. Bununla birlikte Williams hâkimler tarafından kendilerini savunmadığı için suçlanırken o, böylesine bir *convention*’ın hiçbir

²⁷ Anayasal Reform Kanunu, 2005, b. 5, § 17(2).

²⁸ Aynı şekilde 1980 ve 1990’larda yargıçların *Lord Chancellor*ın etkililik tedbirlerine karşı çıkması konusunda genel olarak bkz. DIANA WOODHOUSE, THE OFFICE OF LORD CHANCELLOR (Hart 2001).

* Çevirenin Notu: Genel olarak *common law* hukuk sistemine sahip ülkelerde bulunan ve hukuk sistemi içinde tarihi nedenlerden ötürü önemli bir rolü olan *attorney general* unvanına tam ve doğru bir Türkçe karşılık vermek mümkün olmadığından çeviri esnasında bu unvanın İngilizce orijinali kullanılmıştır. Bu makalede sözü geçen Avustralya’daki *attorney general* Kraliçenin baş hukuk müşaviri ve hukuk işlerinden sorumlu Kabine üyesidir. Genel olarak görevleri yargısal makamlara atanacak adayları belirleme sürecini idare etmek ve ceza soruşturmalara izin vermeyi içerir.

²⁹ *Wik Peoples v. Queensland*, (1996) 187 C.L.R. 1.

* Çevirenin Notu: *Convention*, İngiliz hukukunun yazısız ve teamüli kaynaklarından biridir. Bu kavramın tam bir Türkçe karşılığı olmadığı için İngilizcesini kullanmayı tercih ediyoruz.

zaman oluşmadığını ve her halükarda bunun makamının öncelikli siyasi doğasına uygun olmadığını öne sürerek bir sorumluluğu olduğunu kabul etmemiştir.³⁰ Daryl Williams *attorey generalin* hâkimleri korumasının uygun olacağı istisnai durumların olabileceğini kabul etmekle birlikte -örneğin “sürekli siyasi saldırılar halkın yargı organının önüne gelen davaları tarafsız, layıkıyla ve hukuka uygun olarak çözüme bağlama ehliyetine olan güvenini sarsması”³¹ tehlikesiyle karşı karşıya kalırsa- bunun (mevcut olayın) böyle bir istisnai durum olmadığını belirtmiştir. Öte yandan genel kural olarak hâkimlerin kendilerini korumak için sorumluluk almaları gerektiğini ileri sürmüştür.

Yüksek yargıçlar “bir demokraside tamamıyla meşru bir uygulama” olan mahkeme kararlarını eleştirmek ile kendilerini savunmakla yükümlü olan *attorney generale* karşı hâkimleri “kişisel tacize”³² uğramasını birbirinden kesin çizgilerle ayırarak *attorney generalin* pozisyonunu tartışmaya açmışlardır. Aynı zamanda yüksek yargı, eğer yargıçların kendilerini “siyasi alanda”³³ savunmaları gerekirse, yargı ve yürütme organları arasındaki sınırların aşılacağı tehlikesine dikkati çekmiştir. Bununla birlikte 2001’den buyana yargıçlara ve kararlarına yapılan eleştirilere cevap veren *attorney general* değil, yüksek yargı organlarının başkanları olmuştur.

İngiliz durumu açısından hala bu alanda tartışma olmakla birlikte *Lord Chancellor*ların temel gereksinimlere ilişkin olarak yargı bağımsızlığının koruması bir boyuttur. Diğer bir husus ise sadece dönüşen *Lord Chancellor* makamı yüzünden değil aynı zamanda böyle bir korumanın ne zaman gerçekten gerekli olduğuna ilişkin sorunlar yüzünden de onların (*Lord Chancellor*ların) yargıçları, yargı bağımsızlığının altını kazıyacağı gerekçesiyle, siyasi eleştirilerden korumasını beklemektir. Avustralya’da olduğu gibi Birleşik Krallık’ta

³⁰ Daryl Williams, *The Judiciary, Parliament and the Executive: Who Speaks for the Judges?* Speech to the Judicial Conference of Australia (3 Kasım 1996).

³¹ David Williams, *Judicial Independence*, CANBERRA TIMES, 13 Ocak 1997.

³² Sir Anthony Mason, *The Role of the Courts at the Turn of the Century*, 3 JUD. ADMIN. 156, 158 (1998).

³³ Ben Heraghty, *Defender of the Faith? The Role of the Attorney General in Defending the High Court*, 28 MONASH UNIV. L. REV. 206, 236 (2002).

bu bakımdan *Lord Chancellor*lar ile yargıçlar arasında bir anlaşmazlık olması imkân ve hatta ihtimali vardır; bununla birlikte biz *Lord Chancellor*ların, Avustralya *attorney general*ının yaptığı gibi, rollerini istisnai olarak gördükleri durumlarla, bu durumların yargıçlarının karakterleri ne olursa olsun, sınırlandırmaya çalıştıklarını görmekten mutluluk duyacağız. Aslında Madde 1(4)(a) *Lord Chancellor*ların yargı bağımsızlığına savunmaya olan ihtiyaca “saygı duymalarına” ilişkin hükmü ile bunu mümkün kılmaktadır. Bu onların yargı bağımsızlığını korumasının gerekmesi ile aynı değildir ve onların “ihtiyaç” anlayışları yargı mensuplarınınkinden oldukça farklı olabilir.

Bu yüzden ARK hükümet tarafından tanımlanandan daha az kanuni koruma sağlıyor gözükmektedir; yargıçlar kendi bağımsızlıklarını korumak için bizzat kendilerinin sorumluluk almak zorunda kalacaklarını düşünebilirler. ARK, yargı organının başı olarak *Lord Chief Justice*'a adli yönetime ilişkin kaygı verici meseleleri Parlamento önüne getirebilme hakkı vererek böyle bir korumanın işleyebilmesine imkân veren bir mekanizmayı içermektedir. Politikacıların kamuoyunda yargıçlara yaptıkları eleştirilerin yargı bağımsızlığı üzerindeki etkisi, her ne kadar henüz kanıtlanmamış ise de, muhtemelen böyle bir kaygı duyulacak mesele olabilir.

Bununla birlikte yargı bağımsızlığı için en iyi koruma daha çok hesap verilebilirlik ve açıklık olabilir. Yargının rolü genişledikçe, yargıçların daha hesap sorulabilir olması için politikacılar, medya ve akademisyenler tarafından yapılan çağrılar arttı. İdari, mali, personel, usul ve içerik veya esas yönlerinden hesap verilebilirlik sağlayan mekanizmalar çeşitli ölçülerde zaten yürürlüktedir. Seçilmiş temsilciler tarafından kamuoyunda eleştiriye maruz kalmak da, o eleştiri adil olmasa dahi, yargı bağımsızlığına bir saldırıdan ziyade, görevdeki yargıçlardan hesap sorulmasını bir yolu olarak görülebilir.

Öte yandan, ARK mevcut şikâyet sistemini güçlendirecek bir makam olan bir Yargısal Atamalar ve Davranış Ombudsmanı kurmaktadır. Ayrıca ARK, yeni Yüksek Mahkemenin baş idarecisinin yıllık çalışma raporu hazırlamasını hüküm altına alarak onu Lordlar Kamarasından daha hesap sorulabilir kılmaktadır. Her ne kadar bu uygulamanın odağı idari etkinlikte olacak olsa da, bununla beraber yargıçlar kendi Mahkemelerinin icraatına dâhil edileceklerdir, özellikle de hükümetin

ve kamuoyunun geliştirme baskısı altında kalabilecekleri bakılan dava sayısına ilişkin olduğunda. Bu şart orada Mahkemenin önündeki bir davayı en iyi şekilde çözmeye karar vermesinde -hükümetin ve kamuoyunun fikir sahibi olması gereken- etkinlik ve takdir hakkı arasında ince bir çizgi olarak, başlı başına onların (yargıçların) bağımsızlığına bir müdahale rolü oynayabilir. Daha tartışılmalı olarak, yeni Mahkeme yasama organından ayrı olacağından ve *Lord Chancellor* artık yargı organının başı olmayacağı ve yargıçlarla ilgili konularda Parlamenteoya karşı sorumlu olmayacağından, Yüksek Mahkeme kendi başkanının hukukun ve adli idarenin eğilim ve gelişmeleriyle ilgili soruları cevaplamak üzere, yanında *Lord Chief Justice* ile birlikte bir Parlamento komisyonunun önüne gelmesi ve baskısı altında kalabilir. ARK'de yer alamayan bu türden bir hesap sorulabilirlik ve saydamlık, sadakati her şeyden önce hükümete ve diğer kabine üyelerine karşı olan hükümetin bir bakanı tarafından sunulana nazaran yargı bağımsızlığını daha iyi koruma sağlama potansiyeline sahiptir.

Sonuç

Üzerinde uzlaşmış bir yargı bağımsızlığı modeli yoktur ve bu yüzden de temel şartlar dışında yargı bağımsızlığının gereksinimlerine ilişkin bir görüş birliği mevcut değildir. Birçok yönden kavramın en önemli özelliklerinden biri bir dereceye kadar (kendisinin) siyasi, sosyal ve pratik ihtiyaçlara uyum sağlamasına imkân veren değişkenliğidir. Yargı bağımsızlığının tarifi zor niteliğine bakılırsa, hangi gelişmelerin onu baskı altına sokabileceği veya kamuoyunun yargıya olan güvenini zayıflatacağına karar vermek de zordur.

Bu durum karşısında, kanuni korumanın getirilmesinin – sadece yargı bağımsızlığını korumak için “gerekenlere saygı duymak” ve böylece kavramın önemini tanımak- açısından biraz pratik yararı olabilir. Nasıl ki *Lord Chancellor* tarafından sağlanan geleneksel koruma ortak değerler ve etkinliği için amaç birliğine dayanıyorduydu; kanuni korunmadaki belirsizlik onun da benzer sübjektif faktörlere bağlı olacağı anlamına gelmektedir. Bu arada *Lord Chancellor* makamına yapılan temel değişiklik böyle bir amaç birliğinin mümkün olmadığı fikrini ortaya çıkarmaktadır. Bu yüzden yargıyı açık ve hesap sorulabilir kılmayı sağlayan mekanizmaları geliştirmek yargıçların

üzerine vazife olabilir. Bu bakımdan Yüksek Mahkeme, Avustralya Yüksek Mahkemesinin yaptığı gibi faaliyetlerinin ve harcamaların maliyetini veren ve davaların gidişatını inceleyen kapsamda bir yıllık faaliyet raporu hazırlayarak kendisi gibi mahkemelerin bazı uygulamalarını benimseyebilir. Böyle bir rapor, belki baş idarecinin raporu ile birlikte veya ondan önce ama her halükarda baş idareciden değil yargıçların kendilerinin kaynaklanan, Yüksek Mahkeme'nin heyetlerine üye seçimine ilişkin kriterler gibi ek bilgiler de içerebilir. (Yeni Mahkeme kendi çapındaki birçok mahkemenin aksine bütün üyeleri ile tam heyet halinde oturum yapmayacaktır.) Böyle bir bilgi, belirli bir davada kesin bir sonuç elde etmek için heyetin seçimine hile karıştırıldığı gibi zararlı suçlamaları engelleyecektir. Rapor Mahkeme başkanının parlamentonun bir özel komisyonu tarafından sorgulanabilmesi için bir gerekçe de içerebilir.

Yeni Mahkeme başka açılardan da yargı bağımsızlığı hedefini ilerletme ve birçok emsalleri gibi kamuya açık ve bir eğitim politikasına sahip olarak, aktif (inisiyatif alan) olma ihtiyacı duyabilir. Bu sadece meslekten olmayan kişiler için mahkeme kararlarının özetlerini sağlamayı değil fakat medya ile ilişki içinde olmak, halka ilişkiler stratejileri geliştirmek ve insanları kendi rolü ve bunu destekleyen anayasal ilkeler hakkında eğitmeyi içerebilir. Aktif, açık ve hesap sorulabilir bir Yüksek Mahkeme yargı bağımsızlığını korumak ve muhafaza etmekte, bir hükümet bakanından –hatta o bakan yüce *Lord Chancellor* unvanına sahip dahi olsa- daha etkili olabilir.